

телна мисъл и всѣко отрицателно чувство въ човѣка сж отровни вещества, които той трѣбва да знае да обработва и да използва за храна. Истински учениятъ знае това изкуство. Вземете, запримеръ, когато домакинята иска да извади маслото отъ млѣкото, тя знае, какво трѣбва да направи. Тя ще извърши нѣколко предварителни процеси съ млѣкото, докато извади маслото отъ него. Днесъ всѣка домакиня може да направи това: първо ще издои млѣкото, после ще го свари, ще го остави малко да истине и най-после ще пристѣпи къмъ биенето. Важно е, какъ е дошла тази мисъл въ ума на човѣка, че може да издои млѣкото отъ овцата, или отъ кравата, да го вари, да го подквасва, или подсирва и т. н. . За съвременнитѣ хора тѣзи процеси сж прости, но тѣ представятъ голѣмо изкуство. Гледаме, какъ малкото дете бозае отъ майка си, и намираме, че това е простъ процесъ, но въ сжщностъ и той представя нѣкаква наука, нѣкакво изкуство.

Учениятъ земеделецъ, за когото ви говорихъ, покрай житото, изучавалъ и кжклицата, и дошълъ до заключение, че тя е егоистка, користолюбива. Оттамъ той дѣли зърненитѣ храни на благородни и неблагородни. Житото, ръжътъ и други нѣкои семена той счита благородни, защото лесно се подаватъ на покълване. Достатъчно е да поставите житото, ръжътъ, ечемика въ малко вода и при известната топлина, за да видите, че следъ два-три дѣня тѣ започватъ вече да покълватъ. Направите ли сжщия опитъ съ кжклицата, тя нѣма да покълне. Въ това отношение, тя се отличава съ голѣмо недовѣрие. Кжклицата казва: „Не трѣбва да се вѣрва много на условията; днесъ ги гледашъ благоприятни, но не знаешъ, каква изненада ти готвятъ за утрешния дѣнь. Затова азъ ще чакамъ, да се осигуря добре, и тогава ще се проявя.“ Това показва, че кжклицата е минала презъ голѣми изпитания, презъ голѣми страдания, вследствие на което е изгубила довѣрие въ окръжаващата срѣда. Оттукъ вади следното заключение: едни хора мязатъ на жито, на ечемикъ, на ръжъ, а други — на кжклица. Колкото и да говоришъ на последнитѣ, каквито истини и да имъ разкривашъ, тѣ казватъ: На насъ ли ще говоришъ тия нѣща? Ние не вѣрваме, ще чакаме благоприятни условия. — Можете да чакате, колкото искате, но и вие, като кжклицата, нѣма да поникнете. Докато чакате благоприятно време за възприемане на истината, тя вече е заминала. Сега ще чакате да дойде другата година. Докато дойде другата година,